

HANA ORLIČKOVÁ

OSOBNOST JOSEFA FLORIANA A BIBLIOGRAFIE VYDAVATELSTVÍ STARÁ ŘÍŠE

(K 100. výročí Florianova narození)

„Prohlásíme-li tedy, že úmysly naše větru se připodobňují častou proměnou, dobrou věc sobě zvěstujeme a tím již předem při vydání prvního tohoto sešitu podniknu, jenž mermomocí nechtěje být časopisem, rád by přece zrcadlil naši dobu, vybavujeme se ze zvyku všech žurnalistických duší: Nesestrojujeme program!“¹ Těmito slovy začíná Josef Florian v září 1903 svoji vydavatelskou dráhu ve Staré Říši na Moravě.

Ještě před několika roky bylo možné napsat, že jméno Josefa Floriana je většině čtenářů téměř neznámé. Příruční slovník naučný z r. 1962 uvádí: „Floriant Josef, 1873—1941, nakladatel ve Staré Říši na Moravě. Ve sbírkách Studium, Dobré dílo a Nova et vetera vydal původní i přeloženou literaturu tzv. Katolické moderny v bibliofilské úpravě.“ Svědčí to o nedostatečné informovanosti autora hesla; definice je velmi nepřesná a neúplná. S Katolickou modernou Florian spolupracoval na počátku své činnosti jenom šest měsíců; pak s ní rozešel.

Čas však postupně odkrývá obrysy Josefa Floriana, této pozoruhodné osobnosti českého kulturního života.

Josef Florian se narodil ve Staré Říši na Moravě dne 9. února 1873 jako syn venkovského tesaře. V tomto koutě Českomoravské vrchoviny strávil své dětství. Po maturitě na reálce a po krátkém působení na obecné škole odešel do Prahy, kde studoval na technice a pak na filosofické fakultě Karlovy university. Když filosofii v roce 1898 ukončil, stal se profesorem přírodopisu v Náchodě. Již za vysokoškolských studií neuspokojovala a dráždila Floriana přízemnost, malichernost a povrchnost tehdejší maloměšťácké společnosti. Konzervativní a neživotné prostředí v novém zaměstnání jeho odpor ještě stupňovalo. Nesnášel tehdejší tupý mechanismus školské byrokracie. Roztrpčen svým okolím i sebou samým, uvědomoval si prázdnotu a bezvýhodnost svého dosavadního života. V této situaci se mu dostal do rukou francouzský časopis La Plume s článkem tehdy mu neznámého Leona Bloye. S úžasem v časopise četl věty upřesňující jeho vlastní myšlenky a vyzývající k radikálnímu řešení osobní krize: Nemůžeme dohonit, co jsme v minulosti promeškali. — Zítřka znamená

---

¹ Hladov, Studium, září 1903.

odklad. — Kdo odkládá a nejedná, je zbabělec. — Poznej své poslání o chop se díla ještě dnes, bez odkladu, bez smlouvání, bez výhrad.

Florian tuto výzvu bez odkladu a nekompromisně přijal. Vzdává se zajištěného místa středoškolského profesora a vrací se do zapadlé rodné vsi bez prostředků, ale s jasnou představou svého životního poslání. Vidí je v neustálém studiu zbaveném jakýchkoli konvencí, a v rozšiřování jeho výsledků. Tak došel Florian k myšlence na vydavatelskou činnost, oproštěnou od jakékoli služebnosti, od jakékoli ideové nebo hmotné závislosti na tehdejší společnosti.

V roce 1902 se Florian oženil. Krátce nato spolupracoval s Karlem Dostálem-Lutinovem v redakci Nového života v Mořkově u Nového Jičína. Myšlenkové ovzduší Katolické moderny jej však neuspokojilo a zklamalo. Po půl roce se vrátil a usadil nejprve v Hladově u Staré Říše. Tam vydal první sborníky Studia a první překlady z Leona Bloye. Po čase se vrátil do Staré Říše, kde žil od roku 1913 až do své smrti v roce 1941.

Základním rysem osobnosti Josefa Floriana bylo katolictví chápané jako stálý návrat ke kořenům křesťanství, k bibli, liturgii a církevním otčům. Křesťanství chápal velmi přísně — jako závazek k chudobě. Proto se dostával do častých rozporů s církví, s kněžími, kterým vytýkal povrchní vykonávání jejich poslání hlavně v tom smyslu, že své kněžství nebrali jako závazek, nýbrž jako zaměstnání. Dokladem tohoto Florianova názoru je Delaporteho úvaha Katolíci morová, kterou přeložil a vytiskl v edici Kurs.

Jak již bylo řečeno, patřil mezi nejvýraznější Florianovy rysy nesmiřitelný boj vůči jakýmkoli formám maloměšáctví. Florian nesnášel polopravdu, povrchnost a zbabělost. Proto se záhy dostával do rozporů nejen s tehdejšími církevními, nýbrž i světskými úřady a byl pro své — pro tehdejší dobu příliš otevřený — názory i nějakou dobu vězněn. Svě základní přesvědčení však nezměnil po celý život.

Vlastní poslání — studium — chápal Florian v největší šíři. Projevilo se to jednak v jeho ediční činnosti, jednak v celkovém působení jeho osobnosti na okolí. Patřil mezi ty kulturní postavy, které strhují silou své osobnosti, které mají vzácný cit pro pravé hodnoty a dovedou objevovat, probouzet a provokovat tvůrčí síly v jiných.

K vlastní literární práci byl však Florian velmi kritický. Jako spisovatel větších děl se neprojevil. Jeho názory, glosy, kritiky, polemiky, souhlasy a nesusohlasy jsou rozděleny a obsaženy ve Studiu, Nova et vetera, Arších a příležitostných edičních poznámkách. Zanechal však velké překladatelské dílo. Přeložil — převážně z francouzštiny — celkem třiapadesát spisů. K francouzské kultuře zvláště měl Florian blízký vztah. Mezi jeho osobní přátele patřil např. malíř Georges Rouault, jemuž vydal několik grafických listů a reprodukcí v době, kdy Rouault byl ještě málo znám.

Ediční činnost zahájil Florian na počátku tohoto století vydáním několika svazků edice nazvané Studium. Hned v jednom z prvních čísel ze září 1903 naznačil, že se nehodlá přiklonit k žádné škole nebo směru, který je právě v módě. Teprve po několika nečíslovaných svazcích² zahájil Florian vlastní vy-

² Vydavatelská činnost Josefa Floriana začíná vlastně až v r. 1904 vydáváním děl Leona Bloye. Pravděpodobně vyšlo několik svazků Studia již dříve, v r. 1903. Přibližně třetinu z nich bylo vydání čísla Hladov v září 1903, z kterého byl vyňat citát uvádějí tento článek. Dále byly vydány knihy Františka Bílka Život a Kaplička světíc. Vlastní řádné vydávání Studia však začíná až rokem 1904.

dávání Studia třemi spisy Leona Bloye. V edici Studium vyšlo do roku 1912 padesát svazků, většinou monotematických.

V srpnu 1912 vyšel první svazek edice Nova et vetera. Na rozdíl od Studia je většina svazků polytematická; nelze proto sepsat bibliografii této edice. Objevuje se zde již myšlenka, dovršená později v Arších: jednotlivé články nebo tematické okruhy jsou tištěny odděleně, většinou i různými typy písma. Mohou být ze svazku vyňaty a zařazovány podle záměrů čtenáře. Novinkou jsou také kartotéční lístky, připojované k jednotlivým svazkům a obsahující glosy, kritiky a poznámky k aktuálním věcem. V nich jsou otištěny veškeré údaje o vydání a zároveň je připojeno i posouzení a kritika. Nova et vetera chtěla vytvářet jakousi malou encyklopedii, která upozorňovala čtenáře na díla a novinky současného umění, vědy a filosofie i na trvalé hodnoty minulosti; čtenář si ji mohl současně doplňovat i vlastními postřehy a materiálem. V monotematických číslech uvedl Florian jako jeden z prvních v českém překladu např. irské autory J. M. Syngea a W. B. Yeatse. V edici Nova et vetera vyšlo celkem padesát svazků.

Na Nova et vetera navázala v červnu 1922 edice Kurs. V prvním čísle charakterizuje Florian svoji dosavadní činnost takto: „Studium byla naznačena vlastní snaha, sbírkami Nova et vetera vyšla najevo vlastní metoda — a teď ve vyjetých kolejích možno běžeti — tož Kurs.“³ Na rozdíl od Nova et vetera je větší část třiapadesáti svazků této edice zase monotematická. Tematika Kursů je velmi rozsáhlá — od námětů ve své době aktuálních, např. Einsteinova teorie relativity (Kurs 18) nebo Dílo Ludvíka de Broglie a fysika dneška od André Georga (Kurs 40), až k různým dalším speciálním studiím. Takovou studií je např. Těžkomyslnost a její smysl od Romana Quardinioho. Tato studie zaujala mimo jiné také Josefa Čapka. Josef Čapek měl k Josefu Florianovi velmi blízký vztah; ilustroval i některé jeho publikace (např. Thomas de Quincey: Levana a matky žalu). Sama postava Josefa Floriana inspirovala Josefa Čapka při psaní knihy úvah Kulhavý poutník. (Florian měl po úraze neohebný kolenní kloub.) Velmi zajímavé je vydání Knížek šesterých o obecných věcech křesťanských Tomáše ze Štítvého. Kniha vyšla na krásném papíře ve vzorné úpravě a vytiskl ji v listopadu 1937 Vlastimil Vokolek v Pardubicích. Pozoruhodná je také Václavova edice Pernštejnova Naučení rodičům z r. 1928.

Archy se objevují v prosinci 1926. V této edici dovedl Florian do důsledku myšlenku naznačenou v Nova et vetera. Archy ve své vlastní podobě nevycházely již jako svazky. Jednotlivé články různých čísel byly tištěny na volných arších a takto vsunuty do obalu. Odtud i sám název edice. Předpokládalo se, že si čtenář postupně rozebere a roztrídí články podle obsahu a studijní látky a že je seřadí tematicky do celků podle příbuznosti obsahu, podle své intelektuální chuti. Důležitou součástí Archů byly podle záměru Josefa Floriana — podobně jako v Nova et vetera — kartotéční lístky, připojované v menším nebo větším množství ke každému číslu. Vyplývá z nich mimořádný cit Josefa Floriana pro skutečné hodnoty. O Markétě Lazarové Vladislava Vančury např. píše: „Historický román, vypracovaný slovy silnými, jadrnými, neopotřebovanými. Není zde ani potuchy po rozměklé próze českého naturalismu a impresionismu. Tento sloh žije plným životem a překvapuje svou úžasnou jednoduchostí, zhuštěností a dynamičností. Umělec dopouští, aby se v něm básník a člo-

³ Kurs, červen 1922.

věk stále potýkali, aby se mezi sebou hlučně přeli o hodnoty . . . o pravdu . . . Ale přitom kouzelný kontakt mezi proutkem pramenáře (proutkaře) a spodními vodami není nikde přerušen. Máte pocit fyziologické, živočišné spojitosti s předky, kterým na Vás tu a tam dýchne z věků samota půlnočního bdění.“

Některé glosy psal také mladší přítel Josefa Florianana, nedávno zemřelý malíř, grafik a básník Bohuslav Reynek. Vydávání první řady Archů končí po Florianově smrti v dubnu 1941.⁴ Celkem vyšlo pětadesát brožur a pamětní číslo v roce 1926. Protože nejde o monotematickou řadu, nedá se bohužel bibliografie této edice sepsat. Kromě mnoha a mnoha významných jmen, která Archy přináší, je zde prezentován několika drobnými povídkami i Franz Kafka. Jde o povídky Nový advokát, Venkovský lékař, Před zákonem, Nejbližší ves, Na galerii, Šakalové a Arabi, Bratrovražda, Starý list, Zpráva pro akademii, Výlet do hor, Stromy, Návštěva na důle, Císařské poselství, Mimoběžící, Starost hospodářova, Náhlá procházka, Šaty, Prání státi se indiánem a další. Jde o povídky víceméně neznámé; patří k prvním českým překladům z tvorby dnes vysoko oceňovaného autora. Josef Florian byl také první, kdo v běžné edici Dobrého díla poprvé česky vydal Kafkovu Proměnu.

V téže době, kdy Florian vydává archy, začíná pod jeho vlivem vydávat v roce 1930 v Praze Jan Reimoser Nejmenší revui. Formát i úprava jsou stejné jako u Archů. Nejmenší revue vycházela jenom jeden rok. Vyšla čtyřikrát.

Mimo Studium, Nova et vetera, Kursy a Archy vydával Josef Florian mimoediční, vlastní svazky Dobrého díla. Vycházely průběžně od května 1912 do roku 1948. 122. svazek Dobrého díla vyšel jako dvě různé knihy, první v roce 1936 a druhá v roce 1937. Jde celkem o stopadesát svazků a sedmatřicet soukromých tisků. Co se týče těchto soukromých tisků, jsou zvláště krásně upraveny s ručně kolorovanými obrázky, některé psány ručně a vytištěny na ručním lisu ve Staré Říši. Jsou to krásné tisky na výborném papíře, jakých má naše literatura málo. Byly vydávány v omezeném počtu, nejsou uvedeny nikde v záznamech Staré Říše a nebyly v prodeji. Florian je věnoval nejbližším přátelům a příznivcům Dobrého díla.

Všechny ostatní spisy byly tištěny v různých tiskárnách. Stará Říše vlastní tiskárnu neměla. Vůči těm tiskárnám, ve kterých tiskl, měl Florian nejvyšší nároky. Projevilo se to ostatně ve výsledcích těch tiskařů, se kterými spolupracoval. Vzorný tisk doplňoval celkovou vynikající úpravu knihy. I když spolupráce se Starou Říší nepřinášela tiskárnám zvláštní zisk (náklady knih nebyly vysoké), stala se práce pro Starou Říši časem značkou kvality tiskárny.⁵ Říká se právem, že Josef Florian naučil moravské tiskaře tisknout. A právě v tom spočívá těžiště Florianova díla a jeho význam. Zásluhy Josefa Florianana o kvalitní a krásnou knihu uvědomujeme si za dnešního stavu naší polygrafie zvláště intenzívně.

Mezi první tiskárny, s nimiž Florian spolupracoval, patřily malé a dnes už zaniklé tiskárny Kryl a Scotti v Novém Jičíně a František Obzina ve Vyskově. Z dalších si zaslouží zmínku Vlastimil Vokolek v Pardubicích, Viktor Dvořák v Moravských Budějovicích, Václav Horák v Prostějově, Jan Mucha ve Velkém

⁴ Vydávání druhé řady Archů obnovili ve Staré Říši pozůstalí po Josefu Florianovi na podzim r. 1945 a vydávali je do vánoc r. 1948.

⁵ Nejnověji vzpomíná na úroveň knih Dobrého díla ve svých pamětech Sladko je žít Otakar Storch-Marien.

Meziříčí, František Trnka a Josef Sýkora v Třebíči, František Bartoš v Přerově, F. V. Pokorný a spol. v Brně, Lidové závody tiskařské a nakladatelské v Olomouci aj. Původní tisky vyšly také, jak jsem se již zmínila, z ručního lisu, na kterém pracoval zvláště syn Josefa Floriana Michael.

Neodmyslitelnou součástí staroříšských tisků je vzorná grafická úprava a ilustrace. Prováděli ji mimo jiné Vlastislav Hoffmann, Josef Čapek, Josef Váchal, Miloš Klioman, František Kysela, Jaroslav Benda, Antonín Slaviček, Michael a Marie Florianovi a další.

Při pohledu na samu ediční činnost Josefa Floriana je ovšem nutné si uvědomit, že vydávání děl uznávaných autorů bylo privilegiem velkých a hospodářsky silných nakladatelství. Z tohoto faktu vyplývá, jak velké obtíže musil asi Florian neustále zdolávat. Florianův odpor ke „kupčení“ s kulturou se projevil ve způsobu odbytu knih. Zpočátku uváděl na každém exempláři celkovou částku nákladů a počet výtisků s poznámkou, aby každý zaplatil tolik, kolik může. Později, např. u Archů, diferencoval ceny takto: „Archy jsou za 15,— Kč. Chudším za 12,— Kč, ještě chudším podle úmluvy.“ V zásadě trval Florian na přesvědčení, že existuje-li ještě majetková nerovnost, ať „bohatí“ platí za „chudé“. Tento způsob prodeje měl ovšem za následek Florianovy trvalé finanční potíže. Byla to vskutku existence provázená stálou chudobou i bídou. Florian se však své pevné víry v lidi nikdy nevzdal.

Ve více nežli 400 vydaných svazcích Staré Říše v bibliofilské úpravě jsou zastoupena díla z oboru umění slovesného i výtvarného, z vědy i filosofie. Celé toto životní dílo i sám život Josefa Floriana byl nerozlučně spjat s prostředím, které kolem sebe ve Staré Říši Florian vytvořil. Zvláštní atmosféra kolem jeho osobnosti sdužovala okruh přátel Staré Říše. Mezi přátele a návštěvníky patřili Otokar Březina, Jakub Deml, Vilém Závada, Jan Zahradníček, František Halas, Aloys Skoumal, Josef Vašica, Kamil Ressler, Bohuslav Reynek, Josef Čapek, Vladimír Holan a jiní.

Josef Florian vzbuzoval svými nekompromisními názory a soudy souhlas i nesouhlas; získával si přátele i nepřátele. Jeho osobité názory vždy podněcovaly a provokovaly k diskusím, dialogům a třibení názorů. Zásluhy Josefa Floriana o českou knižní kulturu jsou však nesporné a zůstávají stále aktuální.

DIE PERSÖNLICHKEIT DES JOSEF FLORIAN UND DIE BIBLIOGRAPHIE DES VERLAGS STARÁ ŘÍŠE

Der Verleger *Josef Florian* aus Stará Říše in Mähren gehört zu den bemerkenswerten Persönlichkeiten des tschechischen kulturellen Lebens in der ersten Hälfte dieses Jahrhunderts. In den Sammlungen Studium, Nova et vetera, Kurs und Archy sowohl als auch in den aussereditionellen Bänden des Dobré dílo gab er ursprüngliche und übersetzte Literatur meistens in Bibliophilenasstattung heraus. In den mehr als 400 herausgegebenen Bänden der Stará Říše sind sowohl Werke der Literatur als auch der bildenden Künste, der Wissenschaft und der Philosophie vertreten. Florians Leitmotiv war es, Bücher zu verbreiten, die inhaltlich und ausstattungsgemäss wertvoll waren. Zugleich beseitigte er zielbewusst und überzeugt aus seiner Tätigkeit kommerzielle Aspekte jeder Art.

Bibliografie vydavatelství Stará Říše

EDICE STUDIUM

1. Leon Bloy, Syn Ludvíka XVI., 1904.
2. Leon Bloy, Brelan vyobcovaných, 1905.
3. Leon Bloy, Exegese obecných rčení, 1905.
4. Studium 1, červen 1905.
5. Maurice Maeterlinck, Poklad pokorných, 1906.
6. Alois Lang, Jacopone da Todi, 1906.
7. Studium 2, březen 1906.
8. Albert Delacour, Církev zítřka a někdejší anarchista, 1906.
9. Studium 3, říjen 1906.
10. Władysław Reymont, Pouť na Jasnou Goru, 1906.
11. Jakub Deml, Notantur Lumina, 1907.
12. Jakub Deml, Homilie, 1907.
13. Přepěkné říkání o sv. poustevníku Menrátovi, 1907.
14. Studium 4, duben 1907.
15. Melanie Kalvatová, Zjevení přesv. Panny na hoře La Salettské I, 1907.
16. Studium 5, srpen 1907.
17. Leon Bloy, Příležitostné slovo podnikatele bourání, 1907.
18. Eugen Demolder, Smrt v kolébkách, 1907.
19. Studium 6, listopad 1907.
20. Pius X., O lidové činnosti křesťanské, 1907.
21. Arnošt Hello, P. Renan, Německo a ateismus 19. století, 1908.
22. Leon Bloy, Chudá žena, 1908.
23. Pius X., Dekret apoštolské Stolice Římské. O častém a denním přijímání, 1908.
24. Arnošt Hello, Člověk, 1909.
25. Leon Bloy, Ta, která pláče, 1909.
26. Studium 27 (7.), červenec 1910.
27. B. d'Aurevilly, Historie beze jména, 1910.
28. Annibale-Maria di Francia, Pohřební řeč nad sestrou Marií z Kříže, 1910.
29. Eusebius Jeroným, Životy sv. Pavla Poustevníka, sv. Hilariona opata a mnicha Malcha zajatce, 1910.
30. Leon Bloy, Obviňuju se, 1910.
31. Melanie Kalvatová, List pasačky La Salettské g. h. Rigaurovi, 1910.
32. Pius X., Encyklika Communionum Rerum, 1910.
33. Pius X., Encyklika Editae saepe, 1910.
34. Hégésippe Moreau, Johanna D'Ark, 1910.
35. Studium 38 (8.), listopad 1910.
36. Leon Bloy, Žebrák nevděčník, 1910.
37. Pius X., Ústanovení, 1910.
38. Leon Bloy, Objevitel Globu, Kryštof Kolumbus, 1911.
39. Barbey d'Aurevilly, Myšlenka uvolnění, 1911.
40. Pius X., O lidové činnosti křesťanské, 1911.
41. Leon Bloy, Krev chudého, 1911.
42. Svatého Vincence Ferrerského Kázání na Modlitbu Páně, 1911.
43. Studium poslední, 1911.
44. Pius X., O obnově posvátné hudby, 1911.
45. Pius X., Proti modernismu, 1911.
46. Leon Bloy, Spása skrze Židy, 1911.
47. Alfred Parent, Očistec končí rájem pozemským, 1912.
48. Abbé Lacuria, Život Beethovenův, jak jej sám napsal svými dťly, 1912.
49. Melanie Kalvatová, Zjevení přesv. Panny na hoře La Salettské II., 1912.
50. Josef Florian, Studium a jeho redakční a administrační záležitosti v letech 1903—1905.

EDICE KURS (červen 1922—srpen 1946)

1. Sbíрка, červen 1922.
2. Sbíрка, září 1922.
3. Lev Sestov, Filosofie Tragedie.

4. Básně od Rossetiho.
5. Druhý svazek Rossetiho.
6. Paul Frémeaux, Poslední dnové císaře Napoleona.
7. Sbirka, červen 1923.
8. René Lobstein, Merkur, bůh Obchodu.
9. Sbirka, jaro 1925.
10. Ondřej Beaunier, Nejedpornější dobráci.
11. Finance podle Jeroboama.
12. Romano Quardini, Posvátná znamení.
13. Dicta Napoleonská.
14. Georges Masson, Kurs dokonalého poslance.
15. Henry Massoul, Poutníci milostivého léta.
16. Eduard Kučera, Chvála fanatiků.
17. Kurs Napoleonský.
18. Einsteinova teorie.
19. Blanc de Saint-Bonnet, Oslabení lidského rozumu.
20. Ludvík z Pernštýna, Naučení rodičům.
21. Andrew Lang, Panna Orleanská.
22. Humbert Clerissac, Poselkyně božské politiky.
23. Josef Mayer, Fysiognomie sv. Kateřiny Sienské.
24. Romano Quardini, Liturgie jako hra. — Křesťanství a kultura.
25. Romano Quardini, Těžkomyslnost a její smysl.
26. E. Dupréel, Ti, kdož se odříkají.
27. Pierre Delbet, Úkol magnesia ve zjevech biologických.
28. Theophile Delaporte, Katolíci moroví.
29. J. K. Miklík, K svobodě bádání. (Analýsa spisu Brentanova.)
30. Aršag Cobanian, Rehoř Narecký.
31. J. K. Miklík, K přesnosti myšlení. (Doslov k práci Brentanově.)
32. Fr. J. J. Buytendijk, Vzdělání mládeže živoucím konáním.
33. Rudolf Schwarz, Staveniště Evropy.
34. Marcel Braunschwig, Abbé Du Bos.
35. Rudolf Eucken, Dějiny.
36. Jean de Courberive, Obhajoba mlčení 1.
37. August Brunner, Řeč jako počáteční východisko teorie poznání.
38. G. Hoornaert, Breviář.
39. Jean de Courberive, Obhajoba mlčení 2.
40. André George, Dílo Ludvíka de Broglie a fysika dneška.
41. Ct. Ventura de Raulica, Království Ježíše Krista.
42. Ct. Ventura de Raulica, Církev a stát.
43. Tomáš Štítný ze Štítného, Knížky šestery o obecných věcech křesťanských.
44. Don Jayme Balmes, Umění, jak dojíti pravdy 2.
45. Max Picard, Útek před Bohem.
46. Don Jayme Balmes, Umění, jak dojíti pravdy 1.
47. Frédéric Lefevre, Filosofický průvodce Maurice Blondela 1.
48. G. Hoornaert, Boj čistoty.
49. Frédéric Lefevre, Filosofický průvodce Maurice Blondela 2.
50. Gabriel Marcel, Stav ontologického tajemství a konkrétní se k němu přiblížení.
51. Georges Develshauvers, Synthesa lidského myšlení.
52. Matěj Tanner, Životopis Antonína Possevina.
53. Jakob Balmes, Filosofie budoucnosti.

DOBŘE DÍLO

1. Poslání Marie Josefy, 1912.
2. Leon Bloy, Zajetí v Prasečím, 1912.
3. Marcel Schwob, Křížácká výprava dětí, 1912.
4. Listy sv. Kateřiny Sienské, 1912.
5. Klement Brentano, Život sv. P. Marie, 1912.
6. R. M. Rilke, Povídky o Pánu Bohu, 1913.
7. Pius P. P. IX., O klatbách, 1913.
8. Morice Charles, Franz Melchers, 1913.

9. Leon Bloy, *Epopoea byzantská*, 1913.
10. Leon Bloy, *Stařec s Hory*, 1913.
11. Sv. Alžběta Šenavská, 1913.
12. Leon Bloy, *Zoufalec*, 1913.
13. *Missál Římský*, 1914.
14. J. S. Rezende, *Můj Flos Sanctorum*, 1914.
15. R. H. Benson, *Neviditelné světlo*, 1914.
16. B. Balbín, *Život sv. Jana Nepomuckého*, 1914.
17. P. Féval, *Divoké Hory sv. Michaele*, 1914.
18. *Život Melanie*, 1914.
19. G. K. Chesterton, *Heretikové*, 1915.
20. *Malá Johanka*, 1915.
21. G. Rouault, *Ocuvres*, 1915.
22. W. B. Yeats, *Tajemná růže*, 1915.
23. A. Hello, *Slova Boží*, 1915.
24. Villiers de L'Isle — Adam, *Axel*, 1915.
25. R. Kapuanský, *Život sv. Kateřiny Sienské*, 1915.
26. Ch. Péguy, *Koberec sv. Jenovefy*, 1915.
27. P. Estrate, *Život sestry Marie*, 1916.
28. A. Poizat, *Avila svatých*, 1916.
29. F. F. Brentano, *Modrovous*, 1916.
30. D'Aurevilly, *Očarovaná*, 1916.
31. R. H. Benson, *Richard Raynal*, 1916.
32. Ch. Péguy, *Mysterium*, 1916.
33. Rachilde, *Voditel vlčic*, 1916.
34. Grignon z Montfortu, *O pravé pobožnosti*, 1916.
35. Annibale Maria di Francia, *Pohřební řeč, II. vydání*, 1916.
36. Leon Bloy, *Rytířka smrti*, 1917.
37. P. K. F. Schmöger, *Život A. K. Emerichové*, 1917.
38. *Modlitby*, 1917.
39. Fr. Odvalil, *Kvetoucí meze*, 1917.
40. R. M. Rilke, *Láska Magdalenina*, 1917.
41. *Listy sv. Jeronýma*, 1917.
42. Jiří Trakl, *Básně*, 1917.
43. J. Joinville, *Život sv. Ludvíka*, 1917.
44. Sv. Terezie, *O zakládání*, 1917.
45. Z. Krasinski, *Modlitby*, 1918.
46. Sv. Viktor, *Historie pronásledování*, 1918.
47. A. Gide, *Saul*, 1918.
48. Leon Bloy, *Duše Napoleonova*, 1918.
49. G. Chesterton, *Otec Brown*, 1918.
50. G. Chesterton, *Orthodoxie*, 1918.
51. P. Ernst, *Princezna východu*, 1918.
52. O. Dymov, *Vlas*, 1918.
53. H. Belloc, *Čtyři pocestní*, 1918.
54. Leon Bloy, *Poutník Absolutna*, 1918.
55. *Život sv. Mikuláše*, 1918.
56. Leon Bloy, *Můj deník*, 1919.
57. Leon Bloy, *Neprodajný*, 1919.
58. O. W. Miłosz, *Mifiboseth*, 1919.
59. Leon Bloy, *Poslední sloupové církve*, 1919.
60. J. Durych, *Cestou domů*, 1919.
61. J. Čapek, *Osmero linoleí*, 1919.
62. J. Durych, *Tři dukáty*, 1919.
63. Leon Bloy, *Rozjimání samotářova*, 1919.
64. Leon Bloy, *Chudá žena*, 1920.
65. W. B. Yeats, *Objevy*, 1920.
66. E. Baumann, *Tři svatá města*, 1920.
67. D'Auverilly, *Stránka z historie*, 1920.
68. F. James, *Román zajícův*, 1920.
69. P. Scheerhart, *Mořský had*, 1920.

70. T. Carlyle, Sartor Resartus, 1920.
71. A. Remizov, Apokryfy, 1920.
72. M. Magdeburská, Tékoucí světlo božství, 1920.
73. P. K. F. Schmöger, Život A. K. Emerichové, 1921.
74. J. Durych, Sv. Vojtěch, 1921.
75. F. Thompson, Sv. Ignác, 1922.
76. G. Papini, Modlitba ke Kristu, 1922.
77. J. M. Synge, Jezdci v moři, 1922.
78. R. Calzini, Kristus a vetřelec, 1923.
79. V. Cardarelli, Potopa, 1923.
80. D'Aurevilly, Stará milenka, 1923.
81. E. Asgrinson, Lilie, 1924.
82. G. Miro, Obrazy z utrpení Páně, 1925.
83. T. Quincey, Vražda jako krásné umění, 1925.
84. Leon Bloy, Johanna d'Arc, 1925.
85. P. K. F. Schmöger, Život A. K. Emerichové, 1926.
86. Josef a Asenech, 1926.
87. R. G. de La Serna, Zázračný lékař, 1926.
88. P. K. F. Schmöger, A. K. Emerichová, 1926.
89. P. K. F. Schmöger, A. K. Emerichová, 1927.
90. S. Anderson, Smutní trubači, 1927.
91. T. Quincey, Levana a matky žalu, 1927.
92. R. J. Schmied, Carlos a Nicolás, 1927.
93. Sv. Cyril, 1927.
94. Sv. Athanáš, Sv. Antonín, 1928.
95. J. Bernanos, Pod sluncem Satanovým, 1928.
96. J. Zeyer, Pomsta za Igora, 1928.
97. O. Coester, Proměna (konfigurace), 1929.
98. J. M. Synge, Aranské ostrovy, 1929.
99. Fr. Kafka, Proměna, 1929.
100. Grasset, Johanna d'Arc, 1929.
101. Listy sv. Kateřiny Sienské, II. vydání, 1929.
102. J. Durych, Eva, 1929.
103. Sv. Václav, 1929.
104. M. Kuzmin, Alexander Veliký, 1929.
105. Moravské národní koledy, 1929.
106. J. Durych, Eva, III. vydání, 1930.
107. K. J. Erben, Vodník, 1930.
108. K. J. Erben, Záhořovo lože, 1930.
109. J. Durych, Té nejkrásnější, 1931.
110. K. J. Erben, Svatební košile, 1931.
111. Píseň veselé chudiny, 1932.
112. A. Hello, Misky váhy, 1932.
113. G. E. Lessing, Bajky, 1932.
114. B. H. Bílinský, Víno ze svatby v Káni, 1933.
115. H. Pepler, Vůl a oslík, 1933.
116. V. Hugo, Spící Booz, 1933.
117. C. Norwid, Litanie k P. Marii, 1934.
118. A. Arnoux, Cid, 1935.
119. P. Féval, Svatý Diot, 1935.
120. A. Hello, Clověk, II. vydání, 1936.
121. N. Gogol, O mši svaté, 1936.
122. G. Gabelentz, Archipův zázrak, 1936.
- R. M. Rilke, Kniha o mnišském životě, 1937.
123. A. Pouvourville, Sv. Terezie, 1937.
124. J. Scherer, Kazatelská pravidla, 1937.
125. H. Offel, Toledské kordy, 1937.
126. S. Żeromski, Mučedníci, 1937.
127. A. Beaunier, Poslední den, 1937.
128. R. L. Stevenson, Essaye, 1938.
129. R. Quardini, Křížová cesta našeho Pána a Spasitele, 1938.

130. K. Brentano, Kronika potulného žáka, 1938.
131. A. Klár, O náboženství, 1939.
132. W. Reymont, Ze země Chelmské, 1939.
133. R. Quardini, O živém Bohu, 1939.
134. Koledy, 1939.
135. L. Barry, Děd, 1940.
136. V. Kašpar, O třech podivných svatých, 1940.
137. L. Cardonnel, Svaté Terezii Ježíšové, 1940.
138. A. Stifter, Vesnička na suchopáru, 1940.
139. M. Psellos, Chronografie, 1940.
140. R. Quardini, Křížová cesta našeho Pána a Spasitele, II. vydání, 1941.
141. H. K. Waggerl, Knížka o louce, 1941.
142. P. Groggerová, Legenda o loupežnících, 1942.
143. P. Groggerová, Legenda o matce, 1942.
144. J. Florian, Okolo našich, 1945.
145. Lidové legendy o Bretaňském kajcníku, 1946.
146. Vyznání sv. Patrika, 1946.
147. R. Quardini, O posvátných znameních, II. vydání, 1946.
148. Leon Bloy, Obležení Rhodu, 1946.
149. Leon Bloy, Brána pokorných, 1947.
150. J. Balmes, Protestantismus a katolicismus, 1948.

SOUKROMÉ TISKY DOBRÉHO DÍLA

1. Listy sestry V. M. Erlebachovy, 1911, 1050 výt.
2. Vlastislav Hoffmann, Hlavy (9 listů původních linoleí), 1920, 120 výt.
3. Vlastislav Hoffmann, Fysiognomie, 1920, 107 výt.
4. Vlastislav Hoffmann, Ethiopie, 1920, 120 výt.
5. Dvořák, Ethiopie (9 linorytů), 1920, 120 výt.
6. Dvořák, České hlavy (9 linorytů), 1920, 120 výt.
7. Vlastislav Hoffmann, Tváře (7 linorytů), 1921, 230 výt.
8. Georges Rouault, Jaro, 1921.
9. Georges Rouault, Zima, 1921.
10. Georges Rouault, Zima v předměstí, 1921.
11. Obrázky nové i staré listů větších, 1921.
12. Obrázky nové i staré listů menších, 1921—1922.
13. Dřevoryty a lepty MCMXXVI., 1926.
14. K. J. Erben, Štědrý den, 1927.
15. Z okolí 1930, 1930.
16. Peter Kanysius, Katechismus katolickéj, 1931.
17. B. Bridel, Píseň sv. Prokopa kněžstvu, 1932.
18. Vánoční hra pastýřská, 1933, 135 výt.
19. O lišce a vlku, 1933, 60 výt.
20. Rok 1934, 1934.
21. K. J. Erben, Poklad (linoryty), 1935.
22. Deset linoleí, 1935.
23. B. M. Kulda, Pohádka o pastýřovi, 1935, 60 výt.
24. K. Schulz, Pochvala svatých patronů českých, 1937, 100 výt.
25. V. Ivanov, Zimní sonety 1920, 1937, 160 výt.
26. V. Kosmák, Kámen ve vodě (1899), 1938, 196 výt.
27. Ilja Muromec a Kálin car, 1939, 103 výt.
28. E. A. Poe, Havran, 1946, 100 výt.
29. L. Mercier, Učedníci Emauzští, 1947, 160 výt.
30. Svatý Jiří, 1947, 1 ex. ručně psaný.
31. M. Mell, Pohádky z ráje, 1948, 150 výt.
32. K. Schulz, Legendy, 1949, 80 výt.
33. K. J. Erben, Štědrý den, 1949, 1 ex. ručně psaný.
34. Sedlák, medvěd a liška.
35. Koledy z Nového Hrozenkova.
36. Paprsek první, 144 výt. (Vilém Opatrný v souvislosti s Dobrým dílem).
37. Michael Florian, Deset novoročenek, 1954, 80 výt.